

A black and white close-up portrait of a man with short, dark hair, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a dark suit jacket over a dark shirt. The background is solid black.

Roman Smutný
Marek Heinz

MAREK HEINZ

ÚTOČNÍK S UMĚLECKOU DUŠÍ

MAREK HEINZ

Útočník s uměleckou duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Roman Smutný, Marek Heinz
Marek Heinz – Útočník s uměleckou duší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Roman Smutný
Marek Heinz

MAREK HEINZ

ÚTOČNÍK S UMĚLECKOU DUŠÍ

Obsah

KAPITOLA 1: SIGMA HODOLANY, LOKOMOTIVA OLOMOUC, SIGMA OLOMOUC (1977–1996)	5
POSTŘEHY MARKA HEINZE	16
Rozhovor: AGÁTA HEINZOVÁ	18
Rozhovor: IVAN ČECH	29
KAPITOLA 2: ZE SIGMY OLOMOUC PŘES LÁZNĚ BOHDANEČ ZPÁTKY DO SIGMY(1996–2000)	37
Rozhovor: AUGUSTIN CHROMÝ	52
KAPITOLA 3: HAMBURGER SV, ARMINIA BIELEFELD (2000–2003)	60
KAPITOLA 4: FC BANÍK OSTRAVA (2003–2004)	83
Rozhovor: FRANTIŠEK KOMŇACKÝ	97
KAPITOLA 5: Z BANÍKU NA EURO 2004 (REPREZENTACE 2003–2006)	108
KAPITOLA 6: BORUSSIA MÖNCHENGLADBACH (2004–2005)	121
KAPITOLA 7: GALATASARAY ISTANBUL (2005–2006)	129
KAPITOLA 8: SAINT-ÉTIENNE (2006–2007)	146
KAPITOLA 9: FC NANTES (2007–2008)	158
KAPITOLA 10: 1. FC BRNO (2008–2009)	164
KAPITOLA 11: KAPFENBERGER SV (2009–2010)	171
KAPITOLA 12: FERENCVÁROSI TC (2010–2011)	177
Rozhovor: MANŽELÉ PAVLA A JOSEF UJFALUŠI	184
KAPITOLA 13: SK SIGMA OLOMOUC (2011–2012)	192
Rozhovor: ZDENĚK PSOTKA	203
KAPITOLA 14: 1. SC ZNOJMO FK (2013)	210
KAPITOLA 15: HFK OLOMOUC (2013)	215

KAPITOLA 1:

SIGMA HODOLANY, LOKOMOTIVA OLOMOUC, SIGMA OLOMOUC (1977–1996)

Marku, ty ses narodil 4. 8. 1977 v Olomouci, ale přímo v Olomouci jste nebydleli, že?

My jsme bydleli v Holici (předměstí Olomouce – *pozn. aut.*).

Čím byli tví rodiče?

Mamka dělala v JZD a taťka vlastně taky. Naši se ale brzy rozvedli, takže jsem vyrůstal jen s mamkou a dvěma staršíma ségrama Janou a Agátou, které jsou ode mě o čtyři a o osm let starší. Bydleli jsme kousek od Ameriky (místní rybník – *pozn. aut.*). V létě jsme tam pytláčili a v zimě zase od rána do večera hráli hokej.

Kde jsi vlastně začal s fotbalem?

Myslím, že jsem do balonu kopal od chvíle, kdy jsem začal chodit. Nevím přesně, ale hrát jsem začal zhruba mezi čtvrtým a pátým rokem. Nejprve jsem byl asi týden v Holici, ale potom jsem řekl mamce, že bych chtěl jít do Sigmy. Jenže ona to spletla a dala mě do Sigmy Hodolany. Tak jsem začal chodit do Hodolan,

kde jsem hrál asi čtyři roky. Bohužel tam ale byla jen škvára. Jednoho dne jsem se šel podívat na zápas v Holici, kde hráli kluci, kteří se mnou chodili do školy. Tam byl naopak moc krásný a útulný stadion s travnatým hřištěm, což se mi líbilo. Kvůli kámošům a trávě jsem tedy odešel do Holice. Tam jsem ale vydržel jen půl sezony, protože po prvním půlroce mě začala chtít Sigma Olomouc. Začali mě uhánět. Pořád se jezdili dívat na naše zápasy, dokonce i k nám domů. Já jsem se ale rozhodl, že půjdu do Lokomotivy Olomouc, protože jsem chtěl hrát. Věděl jsem, že v Sigmě je velká konkurence, a já byl ve věku, kdy jsem potřeboval především hrát. Když jsem potom chodil na sportovku, bylo normální,

Momentka
na zahradě

že každého půl roku dva tři kluci přišli a dva tři zase odešli. Dnes si myslím, že v tomto věku je pro hráče nejlepším tréninkem zápas. Je potřeba pořád hrát. Lokotka působila ve stejné moravskoslezské lize jako Sigma. Sice jsem tedy opět hrál jen na škváře, ale stejnou soutěž, jakou hrála Sigma. Trénoval nás Pepa Vohánka, který mi hodně dal. Byl to takový náš táta.

Takže jsi hrával na Envelopě v areálu, který stále v Olomouci stojí?

Jo. Bohužel už to tam chátrá, ale je tam pořád.

Kopali tam s tebou i kluci, s nimiž jsi později šel do Sigmy?

Jeden tam byl. Myslím, že jsme Sigmě zdatně sekundovali a drželi s ní krok. Tuto soutěž tehdy hrával třeba i Baník Ostrava. I v Lokotce jsem ale byl pouze půl roku. Po jeho uplynutí za mnou přišli ze Sigmy znovu, a to už jsme si plácli.

Kolik ti bylo, když jsi přišel do Sigmy?

To bylo v půlce sedmé třídy. Dochodil jsem tam sedmičku, potom osmičku a potom, protože začínaly deváté třídy, jsem se vrátil na poslední rok základky zpátky do Holic.

Sportovní základka byla tehdy kde?

V Řepčíně (další předměstí Olomouce – *pozn. aut.*). Dnes už je to jinak, všichni kluci teď chodí na Heyrák (fotbalová základní škola Heyrovského v Olomouci – *pozn. aut.*), kde mají výborné zázemí.

Byl to pro tebe velký skok přejít z Lokomotivy do Sigmy?

Samozřejmě že třeba tréninky byly jiné. Měli jsme je i ráno. Škola byla přizpůsobená fotbalu. Naším třídním učitelem byl Gusta

Chromý, který byl současně naším trenérem. Ráno jsme třeba začínali od osmi do desíti tréninkem. Odpoledne zase. Tréninkové jednotky byly daleko pestřejší a celkově bylo vše na vyšší úrovni.

Kam jste chodili trénovat?

Zase do Řepčína. Tam, kde je hřiště dodnes. Opět tam byla jen škvára a pouze malý trávník. Dnes už tam mají zatravněné všechno. Z Holice jsem tam dojížděl ještě se třema kamarádama, takže jsme byli super parta. Bylo fajn, že jsme měli školu a hřiště hned vedle sebe.

Jak dlouho jsi hrál pod trenérem Chromým?

Zhruba dva roky. Po něm to převzal Ivan Čech, který nás trénoval do doby, než jsme přešli do áčka.

Prošel jsi předtím i béčkem?

Právě že ne. Já s Ujfim jsme šli do kabiny áčka rovnou z osmnáctky. Samozřejmě že jsme i potom chodívali hrát za béčko a někdy stále vypomáhali dorostu.

Kdo se z tvého ročníku ještě dokázal prosadit kromě tebe a Tomáše Ujfalušiho?

Třeba Pavel Zavadil, který teď (v únoru 2015 – *pozn. aut.*) ještě hraje v Brně.

Hrával jsi v útoku odmala?

Ne, vůbec. Já jsem začínal na levém záložníkovi nebo levém křídle. V Sigmě jsem začal hrát podhrota, nebo spíš ofenzivního záložníka. Sedělo mi, když jsem byl volným hráčem, který si může

vybírat místo, čímž nemyslím, že bych běhal, kam bych chtěl, ale spíš, že jsem si mohl odskočit do nohy pro balon a mohl trochu víc tvořit.

Pamatuješ si na svůj vůbec první gól?

To bylo ještě za Hodolany. Hráli jsme zápas v nějaké vesnici za Příkazami. Vyhráli jsme 7:4, a já dal dokonce šest gólů. Už si na to ale vzpomínám jen velmi matně. Od té doby uplynulo hodně vody a událo se tolik jiných věcí, které to zastínily.

Vzpomínáš si na nějaké zajímavé průšvihy z této doby?

Pořád jsme byli děcka, takže průšvihů bylo hodně. Celé dětství jsem vyrůstal v kolektivu, což se na tom pochopitelně odrazilo.

Při halovém turnaji

Nemyslím si, že bychom byli nějakí extra syčáci, ale je jasné, že jako mladí a hloupí kluci jsme sem tam něco vyvedli.

Měl jsi v dětském věku vysněný cíl?

Vůbec ne. Já jsem miloval fotbal. Když jsem přišel domů, vzal jsem balon a šel si kopat před barák. Když se mě tehdy někdo zeptal, co bych chtěl dělat, tak jsem říkal, že bych chtěl být přírodovědcem. Potom mi ale mamka řekla, že abych se jím mohl stát, musel bych se líp učit. Proto jsem si řekl, že radši budu jezdit kamionem. *(směje se)* Když nám při výtvarce řekli, ať nakreslíme, čím bychom chtěli být, tak si nepamatuju, že bych nakreslil nějakého fotbalistu nebo fotbalový klub. Takové myšlenky jsem v tom věku zkrátka neměl. Ani nešlo takhle uvažovat. Myslím, že ideály se v hlavě tvoří až v pozdějším věku. Pak už jsem začínal v něco doufat, ale současně jsem viděl spoustu mých spoluhráčů, kteří byli velmi kvalitní, ale nikam to nedotáhli. Například ze zdravotních důvodů. Dnes už je medicína úplně jinde, ale tehdy se končilo poraněným meniskem. Nebo když měl někdo křížák, znamenalo to v podstatě konec kariéry. Dnes se to dá za půl roku vyléčit.

Kdo byl tvůj fotbalový vzor?

Roberto Mancini a Gianluca Vialli. Tehdy jsem hodně fandil Itálii a hlavně Sampdorii Janov, kde oba tito hráči působili.

Jak se tehdy dalo sledovat italskou ligu?

Bylo to těžké. Spíš z novin nebo tak. V té době tady ještě nebyla kabelovka ani satelit. Snad jen když byl v televizi třeba zápas evropského poháru, dalo se vidět něco naživo. Ani časopisy, jakých jsou dnes mraky, tehdy nevycházely.

Proč jsi chtěl být přírodovědcem?

Já jsem odmala chodil rád do přírody. Dodnes se dívám na pořady o přírodě, například na Discovery Channel.

Měl jsi doma i nějaká zvířata?

Bral jsem domů vše, co jsem našel venku. Choval jsem užovku, poštolky, jednou jsem dokonce měl i larvy komárů. Ráno jsem se probudil pobodaný. Vůbec jsem nevěděl, co to je. *(směje se)* Samozřejmě že ségry nebo mamka mi to vždycky vyházely. Po určité době jsem doma měl i andulku, pulce nebo rybičky.

1. 6. 1990, Marek v dolní řadě třetí zprava

Ve škole jsi tedy výsledky neměl nijak špičkové, že?

Mě škola nebavila. Byl jsem flink. Vždycky jsem nějak prolezl. Je fakt, že když jsem dával pozor, tak jsem se ani nemusel nějak extra učit. V tom jsem problém neměl. Bohužel průšvih u mě byl s pozorností.

Co tě ve škole bavilo?

Tělocvik, výtvarka a přestávky. (*usmívá se*) To byla taková naše fráze s klukama. Tehdy jsme školu neměli rádi. Dnes, když to beru zpětně, bych se do školy hrozně rád vrátil. Rád vzpomínám na ten kolektiv. Bylo to tam fajn. Navíc člověk v té době neměl starosti, které má dnes...

Co první lásky na základce?

Na lyžáku něco proběhlo. To jsou ty krásné, platonické lásky. Byla navíc jiná doba. Bylo to... (*přemýšlí*) Nevím, jak bych to nazval...

Romantičtější než dnes?

Samozřejmě. Prostě neškodné. Pouze jsem o té holce věděl a jen tak jsme se bavili. Nic víc. Jak říkám, dnes už je úplně jiná doba i v tomto.

Máš na mysli Facebook, internet...? A že si tehdy lidi sedli a povídali mnohem víc než dnes?

Přesně tak. Když jsme se tehdy s klukama chtěli domluvit na fotbal, tak jeden šel za tím, který bydlel nejbliž, ten šel zase za dalším a takhle jsme se domlouvali. Dnes člověk zvedne mobil a hotovo. Vývoj jde samozřejmě pořád dopředu, ale tehdy to mělo svoje kouzlo. Jinak je ale pravda, že mě dlouho zajímal výhradně

fotbal. Někteří kluci už chodili za holkama, ale já jsem pořád jen kopal do balonu. Holky se tomu možná divily, možná se mi i posmívaly, ale já jsem hrával s mladšími i se staršími prostě proto, že mě to bavilo. Všechno se láme ve věku, kdy přijde období diskoték a podobně. Tady spousta lidí zahučela.

Ty jsi ale mezi nimi nebyl. Naštěstí...

Některé to stáhlo. Já jsem to ještě nějak ukočíroval, ale taky to vždycky nebylo úplně v pohodě. Taky jsem měl pár úletů.

Nechyběl ti doma trochu ten mužský element?

S tátou jsem se občas vídal... Když se dnes ohlížím zpět, dochází mi, že každé dítě vzhlíží ke svým rodičům. Já jsem byl doma vždy takový ten typický mazánek, který může všechno. Přišel jsem domů, ségry se dívaly na něco v televizi a já jim to přepnul. Máma stála za mnou. „Když se chce Mareček dívat na fotbal, tak se bude dívat na fotbal.“ Potom jsem šel vedle do pokoje, kam přišly ségry a zmlátily mě za to, co si dovoluju. Takže se dá říct, že mě vlastně vychovávaly tak trochu i ségry. Mohl jsem si dělat, co jsem chtěl, a to taky nebylo úplně správné.

Takže souhlasíš, že kdyby tam byl otec, bylo by to jiné?

Určitě. Já myslím, že se to potom odrazilo i v mé kariéře. Jsem přesvědčen, že kdyby tam byla nějaká větší autorita, měl bych větší morálku a silnější disciplínu. Možná bych si i uvědomoval mnohem víc věcí a choval bych se jinak. To rozhodně.

Byl tvůj táta pro tebe autoritou, nebo se to tak nějak minulo?

O tom se nechci příliš bavit... Ani si ho moc nepamatuju. Víím, že

jsem za ním chodil rád, byl to hodný člověk, ale počínaje rozvo-
dem našich se ten kontakt tenčil víc a víc.

Až se vytratil úplně?

Jo.

Máma to ale asi taky neměla jednoduché...

To teda ne. Vychovávala nás tři a byla na všechno sama. Mamka si třeba musela půjčovat peníze, aby mi mohla koupit kopačky. Tehdy ještě nebyly kopačky, jaké se prodávají dnes. Když měl někdo kolíky, byl to borec. Dnešní kluci už ani nevědí, co jsou gumotextilky. Všichni nosí na nohách samé adidasky nebo niky. Já hrával v gumotextilkách a chodil se dívat do výlohy, kde tehdy měli vystavené první diadory. Byl jsem z nich úplně unesený. Prosil jsem mamku, ať mi je koupí. Ta si to ale nemohla dovolit, a tak si na to jednou půjčila. Když jsem je dostal, tak jsem v nich i spával. Potom jsme v Řepčíně hráli zápas na hrozně tvrdé trávě. V kolíkách na ní skoro nešlo hrát, ale já v nových kopačkách přesto nastoupil a málem jsem si zničil nohy.

Proč ses rozhodl, že se vyučíš automechanikem?

Nevím, asi proto, že to mělo blízko k těm tirákům, jak už jsem zmínil. Líbilo se mi i cestování. V té době se spousta fotbalistů vyučila automechanikem. Něco mě k tomu svedlo.

Bavilo tě opravovat auta?

Chvillemi mě to bavilo, třeba když jsem se na praxi setkal s něčím zajímavým. Akorát dodnes nechápu, jak je možné, že mě ve třetáku nechal mistr opravovat brzdny systém. Říkal jsem si, že je

šťestí, že nejsme někde na horách, aby to nedopadlo špatně. Nakonec jsem to ale zvládl. Auta tehdy byla úplně jiná. Dnes už je všechno přes počítač, v elektrice – to tehdy ještě nebylo. Já jsem se vyučil, abych měl nějaký záložní plán. Fotbal nakonec zvítězil díky tomu, že jsem byl schopen se jím živit. Navíc tvrdím, že když má člověk zaměstnání jako svého koníčka, tak ho to baví, a tím pádem v něm může být úspěšný. Dnes už bych se do opravování aut radši nepouštěl. (*usmívá se*) Spoustu věcí jsem i zapomněl.

A když ses učil na automechanika, tak už jsi počítal s tím, že se budeš živit fotbalem?

Ne. Já jsem fotbal hrál, protože jsem ho miloval. A miluju ho dodnes. Samozřejmě že do toho promlouvají nejrůznější aspekty, které přijdou v průběhu kariéry. Třeba když jsem cítil křivdu, šel jsem často hlavou proti zdi. Nemohl jsem si pomoci. Ozval jsem se, ale bylo to špatně. Nebo jsem to v sobě dusil, ale to mě zase potom nějak zabrzdilo.

POSTŘEHY MARKA HEINZE

V reprezentaci
U-21,
jaro 2000

O fotbale a vydělávání peněz...

Přijde mi, že si někteří lidé dnes myslí, že když fotbalisté takových deset dvanáct let kopou ligu, tak se zabezpečí nadosmrti. To je ale absolutní nesmysl.

O pomíjivosti fotbalové kariéry

Pamatuju si dodnes, jak jsme přišli s Ujfm do áčka a trenér Brückner nám říkal: „Hoši, užijte si každý trénink a každou minutu na

hřišti. Fotbal bolí, ale užijte si i tu bolest.“ My jsme byli mladí, tak jsme na to řekli jen: „Jo, jasně, trenére.“ Vůbec jsme tomu tehdy nevěnovali pozornost. Dnes je to ale realita. Deset let uplynulo jak nic. Kariéra uletí jako lusknutím prstů. Když totéž někdo řekne dnešním mladým klukům, tak se k tomu budou asi stavět úplně stejně. Ti mladí dnes navíc ještě mají obrovské sebevědomí, jenže pokud si myslí, že si vystačí s talentem, totálně se pletou. Bez tvrdého tréninku a píce to nejde. Největším problémem je pýcha. Pokud hráč zpychne a začne si o sobě myslet bůhvíco, je konec. Pokud se fotbal dělá s pokorou, tak každý, i sebemenší úspěch je krokem vzhůru.

O výchově mladých hráčů

Když dnes vidím některé rodiče mladých kluků stát u hřiště, jak na ty svoje syny strašně řvou, jak je tlačí a jaký jim tím dávají příklad, tak to je něco neskutečného! Neuvědomuju si, že by to takhle chodilo za nás. Další věci jsou manažeři. Chodí a podepisují patnáctileté kluky. Není se potom čemu divit, že tlak, který na ně vyvíjejí, ukočíruje jen velmi málo kluků. Úplně jim to totiž zatemní mozek. Kolikrát si začnou myslet, že půjdou pomalu do Chelsea, ale místo toho je za dva roky po nich. A to už jsme zase u té pokory.

Rozhovor

AGÁTA HEINZOVÁ, maminka

Paní Heinzová, jaký byl Marek jako dítě?

Marek byl hodný kluk. Pokud to šlo, byl nejraději od rána do večera na hřišti. Ze školy šel rovnou hrát s klukama fotbal. I přestože v době, kdy byl malý, tady kolem bytovek, kde bydlím, nebyla žádná tráva, takže museli vzít zavděk šterkem. Byl hodně se mnou. Proto jsem musela chodit na každý zápas. Pracovala jsem v živočišné výrobě, tak jsem kolikrát přiběhla z práce, rychle jsem si umyla hlavu a pádila jsem na fotbal. To hrál Marek ještě jako benjamínek v Hodolanech. Trenér mu vždycky říkal: „Tak, mama už ti přišla, tak hraj.“

Čekal, až ho přijdete podpořit.

Ano. Ale fotbal měl hrozně moc rád sám od sebe.

Tehdy už jste bydleli v bytě v Holici?

Přesně tak. Vzpomínám si, jak jsem ho jednou vyhlížela z okna, když vtom ho vidím, jak si vesele vykračuje a už z dálky na mě volá: „Mami, já jsem dnes hrál daleko! Jel jsem čtvrt hodiny vlakem!“ (*směje se*) Když se mu později někam nechtělo a říkal, že to je daleko, tak jsem mu tuto příhodu připomínala.

Jaký měl vztah se staršími sestrami?

Já bych řekla, že dobrý. I obě holky sportovaly, vedla jsem je všechny tři k pohybu. Jana, ta prostřední, krasobruslila, dělala

atletiku a jeden čas i balet. Jednou se zúčastnila i atletických závodů u příležitosti sedmdesátého výročí místní Lokomotivy, a dokonce tam udělala rekord. Nejstarší Agáta zase dobře plavala. Marek měl vztah i k hokeji. V zimě trávil tolik času na místním rybníku Amerika, až jsem si říkala, že už tam snad přimrznul. Celé dny trávil na bruslích.

Paní Agáta Heinzová
s Markem při vítání
občánek, podzim 1977

Jak to šlo Markovi ve škole?

Nejčastější známka, kterou nosil, byla asi trojka. Škola mu nešla, protože ho nebavila. Kdyby se učil, mohl mít i vyznamenání, ale on se vůbec nesnažil. Aspoň jsem ho snad nikdy neviděla se učit nebo vzít do ruky knížku. Spoléhal pouze na to, co si zapamatoval.

Co nejraději Marek dělával, když zrovna nesportoval?

Když byl malý, tak dostal lego a to bylo jeho. Rád si z něj stavěl tiráky. Rád kreslil. Třeba právě toho tiráka nakreslil už jako malý kluk velice krásně i se všemi detaily. Doma toho moc nedělal, to spíš holky a já.

Jak pro vás coby samoživitelku bylo náročné Marka při fotbale finančně podporovat?

Musím říct, že jsem jednu dobu měla i čtyři práce.

Čtyři práce?

Ano, slyšíte dobře. Chodila jsem do kravína, do jahod, do řepy a ještě jsem taky uklízela. Nikdo mi nepomáhal. Musela jsem to zvládnout. Marek jezdil na všechny turnaje, i do zahraničí. Jednou byli třeba i ve Francii. A to samozřejmě stálo hodně peněz. Jen jednou se stalo, že jsem neměla peníze, protože jsem zrovna kupovala byt v Holici. Musela jsem mu poprvé říct, že tentokrát to nezvládnou. Naštěstí se ozval pan trenér Ivan Čech, který řekl, že jestli chce Marek na turnaj jet, tak mu to zaplatí a já mu to můžu splácet. Potom jsem mu peníze nadvakrát vrátila. Zkrátka dělala jsem, co jsem mohla. Marek mi to vracel tím, že byl hodný a ve škole s ním nebyly problémy.

Ani nevyrušoval?

A tak to jo, poznámky nosil. Ale přesto ho učitelky měly rády. Nikdy o něm nic špatného neřekly. Kdyby se lépe učil, tak třeba dnes mohl být tím přírodovědcem, kterým se toužil stát. Vzpomínám, jak ho jeden čas zajímaly kaktusy. Měli jsme byt plný kaktusů, o které jsem se potom starala já. *(směje se)*

Chyběl Markovi jeho táta, který s vámi nežil?

Já nevím. Nikdy jsem Markovi neříkala, aby za ním nechodil. Stala se ale jedna taková věc. Markův táta se ženil a Marek na tu svatbu šel. Říkal mi, že tam bude i spát. No a najednou byl večer zničenic doma. Nikdy jsme se nedozvěděli, jestli mu jeho táta něco řekl nebo co se tam vlastně stalo. Tím ten jejich vztah v každém případě skončil. Od té doby se nestýkali.

Kolik bylo tehdy Markovi let?

Nějak mezi pěti a šesti. Marek mi dodnes neřekl, co se tehdy stalo. Přitom táta se s děvčaty stýkal dál, ale s Markem ne. Holt neměl zájem, a s tím se nedalo nic dělat. Vídal se hlavně s Agátou, s Janou taky až tak moc ne. Ale řekla bych, že Marek dokázal úspěšně projít dětstvím a dospíváním i bez svého otce.

Kdy vám bylo jasné, že fotbal nebude u Marka jen koníčkem, ale že z něj roste profesionální fotbalista?

Já jsem si to myslela vždy, protože Marek do fotbalu dával všechno. Byl to jeho sen odmala. Do ničeho jiného jsem ho ani nikdy netlačila. Vyučil se automechanikem, aby měl aspoň nějakou alternativu kromě fotbalu, ale stejně to nikdy nedělal. Když se stal členem A mužstva Sigmy, tak to byl samozřejmě moc

pěkný pocit. Hodně mu záleželo na kamarádech, hlavně na Tomášovi (Tomáš Ujfaluši – *pozn. aut.*), který k nám hodně chodil. Rozuměli si.

Kdy se vám Marek na hřišti nejvíc líbil?

Když hrál ještě za Sigmu proti Marseille. Byla jsem tehdy přímo na stadionu a byl to moc hezký zážitek. O pár let později jsem jezdila na každý zápas do Ostravy, a to bylo taky úžasné. Marka tehdy fotbal bavil. Hrál dobře, protože hrál s chutí.

A co EURO 2004?

Tam už jsem osobně nebyla, ale samozřejmě jsem to prožívala u televize, stejně jako moje rodina na Slovensku. Já jsem z dvanácti dětí a mám sedm bratrů, z nichž všichni hrají fotbal. Ten nejstarší dokonce zakládal tam u nich hřiště. Marek je tedy hodně do našeho rodu, i když jeho táta hrával fotbal za Holici a ti, co ho pamatují, říkají, že byl taky dobrým fotbalistou. Hrával v obraně. Takže když se vrátím do roku 2004 na EURO, tak tehdy se mi všechno vrátilo. Byla jsem na něj hodně pyšná.

Jak se díváte na celou Markovu kariéru?

Prošel toho hodně, všude byl víceméně jen krátkou dobu, ale myslím si, že to dost způsobovala i jeho žena Denisa. Je to jen můj názor, protože když bývali v zahraničí, tak jsem k nim jezdit nesměla. Jezdila tam jen její máma. Marek měl vždycky rád svou rodinu, ale kdyby si uměl dupnout, měl by úplně jiný život. Jenže on se bohužel nikdy nechtěl hádat. Denise se tam taky třeba někdy nelíbilo, vadilo jí, že je sama, takže i takové věci potom na jeho angažmá měly vliv. Často doma neměl pohodu.

Proč si myslíte, že jejich manželství skončilo?

Já nevím. Samozřejmě že i Marek má své chyby a jedna z největších podle mě je, že si neuměl dupnout a občas praštit do stolu. Bohužel nechal Denisu, aby všem vládla. Kdyby měl jiné manželství, byl by jiný. Na druhou stranu musím říct, že Denisa sama přiznala, že za to může ona, že jsem k nim nejezdila. Možná jsem se i já sama neměla nechat. Marek má v tomto povahu spíš po mně. Nejsem typ člověka, který by se hádal a dělal někde peklo. Když jsem cítila, že mě nechťejí, tak jsem tam nešla. Marek mi občas volal, když byl sám doma. Jednu dobu ke mně ani holky nesměly chodit. Asi jsem pro ně nebyla dost dobrá.

S manželkou Denisou a dcerami Sárrou a Isabelou

A dnes se s vnučkami vidáte?

Občas zavolá Sárinka, ta starší, která jezdí na koni, abych se na ni přijela podívat. Tak jsem za ní nedávno jela do Přerova. Teď mi zrovna říká Marek, že bude v sobotu grilovat a že mají přijít obě holky, Sárinka i Isabelka. Těší se na ně. Přála bych mu, aby přišly obě.

Která z vašich vnuček je víc po Markovi?

Obě z něj mají něco. Někdy mi přijde, že se víc potatila ta starší, a někdy zase, že ta mladší. Jsou to dobrá děvčata. Musím Denise přiznat, že je vede dobře. Snaží se, aby se měly k práci. Když mě potkají, tak se ke mně chovají slušně a mile. Vždycky mi šlo jen o to, abych je mohla aspoň na chvíli vidět. I kdyby přišly na deset minut, tak bych byla šťastná.

Jakou školu vnučky studují?

Sárinka miluje koně a taky se dobře učí. Jsem ráda, že ji Denisa dá na zemědělkou, protože člověk by měl dělat to, co ho baví. Isabelka, která je zatím na základce, hraje tenis a učí se taky dobře. Ta je ale víc od rány. Jednou ke mně přišly na Vánoce a Isabelka si stoupla před zrcadlo a říká: „Babi, změř mě. Schválně by mě zajímalo, o kolik za ten rok zase vyrostu. Vždyť my k tobě chodíme jen jednou za rok.“ Byli u toho všichni, i Marek s Denisou, ale nikdo neřekl ani slovo. Isabelka se prostě nebojí věci říct a umí je i správně podat. Holky totiž ke mně vždycky chodit chtěly. Ale já říkám i Markovi, ať jim nedělá žádné stresy, a jestli teď za ním nejdou, jednou za ním přijdou, a ještě budou rády, že ho mají. Přesvědčuju ho, že všechno časem povolí. Obě holky na vše časem přijdou. Jsou chytré. Čas všechny hrany obrousí. Sama

Dcery Sára a Isabela

Denisa mi nedávno volala s tím, že ji mrzí, jak to všechno dopadlo.

Jak se cítí Marek v roli otce?

Myslím, že je dobrý otec. Vždycky jsem mu říkala, že Denisa vede holky dobře, ale on mi oponoval a tvrdil, že je to za cenu teroru –, a to se mu nelíbilo. Marek byl benevolentnější a chtěl jim dát větší volnost, ovšem Denisa chtěla pravý opak.

Zmínila jste, že mladší Isabelka hraje tenis. Myslíte, že z ní třeba vyroste nová česká tenisová hvězda?

Mně se líbí. Má velmi dobrý postoj, a když se postaví na kurt, tak jí to sluší. Hodně mi připomíná její tetu a mou dceru Janu. Je na ni i podobná a má po ní i některé vlastnosti. Nedávno jsem se tady v Olomouci byla podívat. Když dohrála, přišla za mnou a povídá mi: „Babi, víš, že se mi líbí tam ten černý kluk, který zrovna hraje?“ – „Šikovný je,“ pochválila jsem jí ho a hned jsem dodala: „Isabelko, pamatuj si, že pokud budeš dobře hrát, každý kluk si tě všimne, ale jak budeš prohrávat, tak pamatuj, že ani jeden.“ A jí se zrovna daří, což mě těší. Už vyhrála i pár turnajů. Marek mi říkal, že když Isabelka vyhraje v turnaji, tak mu i Denisa zavolá. Marek by hodně chtěl, aby se to mezi nimi zase spravilo, už kvůli holkám, jenže Denisa nechce. Nedávno mi říkal, že na ně myslí, kudy chodí, ale nemůže se k nim přiblížit. Z toho důvodu mám o něj kolikrát až strach. Deptá ho to.

Marek, když mluví o nějakém problému, často používá obrat „to je ta moje hlava“. Co tím podle vás myslí?

Je to v tom, že si často nevěří – a v takový moment to hned vzdá. Měl by být tvrdší a umět si jít za svým cílem. To jsem mu vždycky říkala. Už když byl malý kluk, špatně snášel, když se mu nedařilo nebo neměl důvěru. Jednou byli s klukama na kole, Marek spadl a měl otřes mozku. Potom se z toho delší dobu nemohl dostat a trenér Čech ho nestavěl. Vždycky přišel domů a hned na něm bylo vidět, jak je nešťastný z toho, že nehrál. Už podle chůze bylo vidět, kolik uhodilo. Potom jsem s ním jednoho dne šla do města a on mi říká: „Mami, pojď, půjdeme do sportu. Ukážu ti ty ko-pačky.“ Byly to diadory. Přišli jsme a prodavač mi říká: „Víte, on

už sem chodí dlouhou dobu a každý den si je zkouší.“ Zeptala jsem se ho, kolik stojí. „Šestnáct set,“ odpověděl prodavač, čímž mi vyrazil dech, protože moje tehdejší výplata činila osmnáct set. Když jsem ale Marka viděla, podlehla jsem a říkám mu: „Tak víš co? Vezmi si ty kopačky. Já ti je koupím.“ Ještě než jsme došli domů, tak se každému chlubil a lidi se křížovali nad kopačkami, jaké snad ještě do té doby nikdy neviděli, a divili se, že jsem mu takovou drahou věc koupila. Pár dní nato hráli proti Rapidu Vídeň. Už z domu si celý šťastný vykračoval v nových kopačkách. V tom zápase dal dva góly. Chytil se a potom už to zase bylo dobré. Když byl později v Hamburku a dostal se do problémů, tak jsem mu povídala: „Marku, kopačky máš nové, v těch to není, teď už je to jen ve tvé hlavě a nikde jinde.“ Kéž by se býval uměl zakousnout ve chvílích, kdy se mu nedařilo. Občas jsem mu říkala, že část povahy po svém otci mohl zdědit. To byl člověk, který když šel, tak šel. Bez ohledu na to, co mu stálo v cestě.

V čem myslíte, že Marek najde smysl života, až definitivně skončí s fotbalem?

Přesně nevím, ale věřím, že si najde, co ho bude bavit. Momentálně vidím, že ho hodně berou v Rakousku, kde ještě hraje v nižší soutěži. Přijdou se zeptat na jeho názor, když třeba vybírají nového hráče. Možná by i rád trénoval děti, ale zajímá se třeba i o reality. Baráky ho baví. Chodím mu uklízet a často tam najdu katalogy s domy. Zatím se o tom spolu nebavíme. Nechci ho stresovat. Čekám, co mi řekne sám. Kdyby u sebe měl děti, úplně by ožil. Když s ním třeba mluví Sárinka, vidím na něm, jak je hned úplně jiný. Myslím, že kdyby to dali s Denisou znovu dohromady, tak by si i všeho vážil úplně jinak než v minulosti. Potom si ale

zase říkám, jestli by to nebylo stejné, jaké to bylo předtím. Asi to nakonec stejně bude tak, jak to má být. Věřím na horoskopy. Už když byl malý chlapec, dočetla jsem se v nich, že bude jednou slavný a budu z něj mít radost. Náznaky, že by se to mohlo splnit, byly už tehdy. Jeli jsme do Ostravy, kde tehdy vybírali nejlepší moravskou jedenáctku ze sto chlapců. Marek se do ní hned dostal. Spolu s Tomášem Ujfalušim. Teď jsem se dočetla, že během života bude mít tři osudové ženy, ale až ta třetí bude dobrá. *(směje se)* Marek ale stejně zatím mluví pořád jen o Denise, tak uvidíme.

Rozhovor

IVAN ČECH, trenér Marka Heinze v dorosteneckém věku

Pane trenére, kdy jste poznal Marka?

Bylo to v přípravném období, v červnu 1991. Trénoval jsem sedmou sportovní třídu a hráli jsme turnaj v Pardubicích. Marek mě zaujal svou postavou a technikou. Byl samá ruka, samá noha a na

Ivan Čech

svůj věk čtrnácti let byl velmi vysoký. Měřil 164 centimetrů. Výškou byl asi pátý nejvyšší z osmadvaceti hráčů, kteří tam byli. K nám do Sigmy přišel z Holice. Už ve starších žácích vynikal technikou. V začátcích nehrál v základu, ale postupně se do něj probojoval. Bylo vidět, že s fotbalem začal velmi brzo, protože na svůj věk byl mimořádně fotbalově vyspělý. Já jsem třeba kdysi začínal závodně s fotbalem až v patnácti. Zatímco dnešní kluci, když nezačnou hrát v šesti letech, tak už to nedoženou. Takovou mám zkušenost i s vlastním vnukem. Technicky to už zkrátka nejde dohnat.

Jak se vám s Markem pracovalo?

Já jsem ho trénoval pět let, tedy celý dorost až do starších dorostů. Hned zpočátku jsem ho musel omezovat v kličkování, protože Marek by jinak překlíčkoval celé hřiště a ostatní by se na něho jen dívali. Zapomínal, že fotbal je kolektivní sport. Z druhé strany ale bylo dobře, že si věřil a troufl si udělat kličku, jenže nesmělo toho být moc. Za celou dobu jsme spolu neměli konflikty s výjimkou jednoho, na který vzpomínám dodnes. Stalo se to ke konci naší spolupráce. Tito kluci v posledním půlroce v dorostu střídali zápasy za dorost a už i za juniorku. Měli jsme tehdy dobrý dorost. V roce 1995 totiž znovu zavedli celostátní dorosteneckou ligu a my jsme byli přeborníky jak venku, tak v hale. Juniorka hrála před námi a Marek za ni nastoupil na pětadvacet minut. Chystali jsme se na zápas se Zlímem a já, jelikož jsem do poslední chvíle nevěděl, jestli můžu počítat i s Markem, jsem ho nepostavil do základu. Vtom přišel s tím, že by chtěl hrát, jenže já už měl sestavu hotovou a nemohl jsem ustoupit a dát ho do sestavy na úkor hráče, který už byl nachystaný. Marek se hrozně naštvál a já jsem si jeho komentář napsal do svého trenérského deníku, který jsem si dnes vzal s sebou. (Ivan Čech ukazuje vzorně vedený deník plný ručně psaných sestav, tabulek nebo výstřížků z novin – *pozn. aut.*) Doslova mi řekl: „Tak to se na to můžu vysrat.“ Urazil se, a tak jsem ho neposlal do zápasu ani v jeho průběhu. To byl náš jediný konflikt. Později když už cestoval za fotbalem po světě, si na mě vždy při návratu do Olomouce vzpomněl a naše vztahy jsou dodnes dobré.

Vypovídá tato historka něco o Markovi?

Marek byl vždycky svérázný. Já osobně si nepamatuju, že bych měl problém s kýmkoli z kluků, které jsem kdy trénoval, ale na-

opak dobře si pamatuju, že Marek byl jediný, kdo mi něco takového řekl. To si hráč nesmí dovolit. Mně bylo navíc v té době už čtyřicet sedm let a měl jsem už něco za sebou. Marek mi svým chováním hodně připomínal Karla Brücknera. Dokonce jsem Brücknera podezříval, že je Marek jeho syn. Na první pohled suverén „karasovského“ typu, vzhledem i technickou vyspělostí. Vůči kolektivu a svým kamarádům ale nikdy nebyl konfliktní.

Jak vzpomínáte na tento ročník, který jste tolik let trénoval?

Nejznámějším fotbalistou je Tomáš Ujfaluši. Ročník 1977–1978 se opravdu vydařil. Vyhrával ve své kategorii v podstatě každým rokem. Byl tam i Jirka Vít, syn sigmáckého maséra (a někdejší obránce Mladé Boleslavi – *pozn. aut.*), známý brankář Jindřich Skácel, Michal Ševela, Jirkové Krohmer a Gába, budoucí prvooligisti, nebo Josef Hoffmann, budoucí obránce Baníku Ostrava.

Mohl byste srovnat tuto Markovu generaci s generací řekněme dnešních čtrnáctiletých fotbalistů?

Kluci se dřív, myslím za mého mládí, všechno učili prakticky až v mužích. S fotbalem se opravdu začínalo až později. Přípravky, které jsou dnes běžným standardem, nebyly. Moje generace fotbalově vyrůstala na plátcích za domy nebo maximálně na nějakém sokoláku. Dnešní kluci, včetně generace Marka Heinze, už mají úplně jiný základ. Dřív jste musel kluky neustále učit činnosti jednotlivce, zatímco dnes už to mají umět v době, kdy končí v benjamíncích. To je obrovský rozdíl. Někteří s fotbalem začínají i před šestým rokem. Když jsem skončil jako trenér u dorostu, sám pro sebe jsem si říkal, proč jsem se tam tak dlouho trápil. Musel jsem je učit taktiku i technické dovednosti, zkrátka všechno.

Neměli to vůbec zažité. Dnes už kluci při příchodu do dorostu všechno umí, což je pro trenéra obrovské plus. Za mé éry v mužích jsme hrávali zápasy za padesát korun a jen jsme tiše záviděli hokejistům, kteří brali stovku. Dnes si hráči uvědomují, že je fotbal krásně uživí. Ještě bych chtěl srovnat úroveň tuzemskou a mezinárodní. Do mládežnických týmů Sigmy chodí ti nejlepší hráči z širokého okolí, ovšem potom se podíváte na mezinárodní utkání a zjistíte, že neumíme nic! (*důrazně*) Hlavně v technice postrádáme základní věci, které zahraniční hráči mají. My se to všechno snažíme kopírovat, jenže jsme stále pozadu. Tak jako v hospodářství jsme dvacet let za Západem, tak i ve fotbale tolik let zaostáváme, byť se snažíme odkoukávat jejich metody. Náš hráč dostane přihrávku, která není ideální, nikdo kolem něj není, a přesto nedokáže míč zpracovat. A když k němu přistoupí protihráč, tak mu balon nervozitou odskočí. Rozdíly nejsou dané až tak stravou, jak se tvrdilo, ale celé to je ve frekvenční činnosti dolních končetin. My jsme až donedávna vůbec nohy neposilovali. Dnes už si fotbal bez kvalitního posilování nedovedu vůbec představit.

Člověk pět let piplá hráče, po pár letech si pustí mistrovství Evropy a jeho někdejší svěřenec se stane hlavní hvězdou zápasu... Jak vám bylo, když jste sledoval Marka při zápase na EURU 2004 proti Němcům?

Toho léta jsem byl s kamarády z gymnázia na kolech ve Francii. Kopírovali jsme trasu Tour de France. Tam jsme sledovali i ty zápasy. Mám takovou zajímavou vzpomínku, která se týká posledního zápasu s Řeckem, kdy jsme vypadli. Marek v tomto zápase nenastoupil ani na minutu a samotní Francouzi se nás s údivem

8. 10. 2005, kvalifikace MS 2006

ptali, proč nehrál Heinz. Byl výborný a v klíčovém zápase nena-
stoupil.

Sledoval jste Markův návrat do rodné Olomouce?

Marek nikdy nebyl rychlostní typ. Byl spíš vytrvalostní. Dnes už je fotbal založen na větší rychlosti, zatímco Marek chce vždy uká-
zat, co umí po technické stránce. Žádný velký zázrak to s jeho ná-
vratem už tudíž nebyl. Čekali, že bude lítat od branky k brance,
jenže Marek spíš čekal na šikovnou přihrávku, aby mohl udělat
dvě kličky, lidi by zatleskali a on by dal gól. Víím, že ho zkoušeli
na různých postech a Marek si hrál to svoje, jenže už byla trošku
jiná doba.

Máte o Markovi přehled i dnes?

Vím, že momentálně (v říjnu 2015 – *pozn. aut.*) hraje třetí ligu za
Holicí a je tam nejlepší.

Jak se díváte na Markovu kariéru celkově?

Dosáhl hodně úspěchů a dotáhl to hodně daleko. Nečekal jsem,
že by mohl dosáhnout ještě něčeho dalšího. U Marka bylo zá-
kladním předpokladem jeho zdraví, které mu vydrželo. Vyhýbala
se mu zranění. Myslím, že sám se sebou může být spokojený.
Vždyť kam by to chtěl ještě dotáhnout? Byl v reprezentaci a byl
i v zahraničních klubech, kde docela dost hrával. Mně pár repre-
zentantů rukama prošlo a je pravda, že byl z nich všech nejtech-
ničtější. Takový Ujfaluši byl obyčejný malý kluk, který hrál
stopera a svou malou výšku kompenzoval úžasným výskokem.
Potom vyrostl, i když to není žádný čahoun, ale zase to dorov-
nával výborným taktickým přemýšlením. Zajímavé je, že v té

době se tam objevilo i jedno jméno, a to byl Pavel Zavadil. Říká vám to něco?

No samozřejmě. Ještě dnes ve svém věku tahoun Brna...

Přesně tak. Ten tam byl taky. Pavel nakonec ze žáků, kde se zužoval kádr, odešel do Uničova. A to z toho důvodu, že měřil pouhých 142 centimetrů. V týmu byl druhý nejmenší. Marek, jak už jsem říkal, měl o dobrých dvacet víc. Jenže kdyby Sigma Zavadila dnes měla, tak hraje o tři až čtyři místa v tabulce výš. Sigma dnes o spoustě mladých hráčů říká, jací jsou to talenti, ale Zavadil by je všechny strčil do kapsy.

Myslíte, že by Marek mohl jít ve vašich šlépějích a v budoucnu se stát třeba i trenérem?

Základ má dobrý v tom, že má za sebou velkou praxi. Ovšem teorie, to je druhá věc. Pro trenérskou profesi je totiž potřeba vstřebat i spoustu literatury. Ovšem ne vždy se musí z vynikajícího hráče stát vynikající trenér. Stejně tak jsou i výjimky, kdy se z třetiligového hráče vyklube špičkový trenér. A to z toho důvodu, že dokáže vstřebávat literaturu. Karel Brückner čerpal z toho, že měl příbuzné v Německu, a ti mu posílali časopisy. Tím pádem byl v rámci své trenérské garnitury napřed, protože měl nejnovější poznatky. Stejně tak každý dnešní trenér musí jít s dobou. Já dnes dělám šéfa výcvikového střediska trenérů C licence na úrovni okresního fotbalového svazu. Vidím, že spousta adeptů na trenérství chce čerpat z toho, co zažili. Jenže to je málo! Neuvědomují si, že to, co oni dělali na hřišti, už odnesl čas. Dnes se trénuje jinak. A na to mají aktuální literaturu. Pokud ji neabsorbují, tak z nich nemohou být kvalitní trenéři. Z velké části jde ale v tre-

nerství o to, aby trenér dokázal svým hráčům předvést to, co oni ještě neumí a rádi by jednou uměli. A z tohoto hlediska si myslím, že z Marka může vyrůst trenér.

KAPITOLA 2:

ZE SIGMY OLOMOUC PŘES LÁZNĚ BOHDANEČ ZPÁTKY DO SIGMY (1996–2000)

Ty jsi do kabiny áčka Sigmy poprvé nakoukl už někdy v létě 1996, je to tak?

Ano. Bylo mi osmnáct.

Šel jsi tam sám?

Ne ne, šel se mnou ještě Ujfi, Štrba (Lubomír Štrbík – *pozn. aut.*) a Kromec (Jiří Krohmer – *pozn. aut.*).

Jaké bylo přijít do áčka plného zkušených borců, jako byli Machala, Mucha nebo Kotůlek? Měl jsi trému?

Trému jsme určitě měli, ale když jsme se dozvěděli, že půjdeme do áčka do přípravy, tak jsme samozřejmě měli obrovskou radost. Když jsme otevřeli dveře do kabiny, přišli jsme do úžasného mužstva, které tehdy v Olomouci bylo. Byli tam samí velcí hráči, a navíc jsme měli velký respekt z trenéra Brücknera, který měl obrovskou autoritu. Byli jsme nervózní, ale taky jsme byli

opravdu šťastní. A co teprve na trénincích. To bylo něco úplně jiného než v dorosteneckém věku.

Kdo byl tehdy lídrem kabiny?

Kapitánem a lídrem byl Olda Machala, ale bylo tam víc velkých hráčů. Všechno to byli vesměs super kluci. Jsem rád, že jsem měl možnost si s takovými hráči zahrát. Tehdy tam bylo dvanáct hráčů, kteří pravidelně hráli, a my jsme tam přišli noví a měli jsme s nimi trénovat. Dnešní doba je jiná. Dnes si mladí kluci toho, že můžou trénovat s áčkem, ani neváží. Je pravidlem, že ligu hrají kluci, kterým je sedmnáct osmnáct let. Pro ně je to dobře, protože tím rostou, ale zase se to nedá hrát pouze s mladými hráči. Mužstvo musí být vždycky vyvážené. Tehdy jsme my jako mladí hráči měli daleko méně šancí naskočit do ligy. Spíš jsme hrávali jen přáteláky.

Zažil jsi ještě takové to klasické mazáctví v kabině?

Hlavně nám, pokud jde o tohle, ti zkušenější hráči říkali, že když oni byli mladí, tak to bylo úplně jiné. Jinak my už jsme mazáctví nijak nepocítili. Jasně že fungovaly takové věci, že když jsem mladý, tak jsem musel nosit bránu, pití nebo balony. Celkově se dá říct, že tam byl tehdy velmi dobrý kolektiv, ze kterého nikdo nijak v žádném směru nevyčnival. Myslím si, že pokud se začnou v kabině dělat skupinky, tak to není dobré, protože fotbal je kolektivní sport a mělo by se v něm táhnout za jeden provaz.

Jak na tebe zapůsobil trenér Karel Brückner?

Pro mě je Karel Brückner trenérem číslo jedna. Já chtěl vždycky hrát fotbal a všechno vyřešit fotbalově. On k nám přišel a řekl:

„Tady se mi s tím vzadu neserte. Kopněte to k rohovému praporku a dotlačte je tam. Oni špatně vhodí aut, vy vyhrajete balon a máte hned přecíslení šest na čtyři.“ Já jsem si tehdy říkal: „Ty vole, co to je?!“ A dnes v tom vidím tu jeho genialitu. Byly to v podstatě úplně jednoduché věci. Vývoj mu dal ve všem za pravdu. Dnes už v lize nevidíš, že by mužstvo dalo gól přes plnou obranu. To umí vykombinovat tak akorát možná Real nebo Barcelona. Dnes rozhodují právě chyby po rozehraní rohu nebo brejky. Trenér Brückner s tím přišel už tehdy. Byl nadčasový. Přestože jsem zažil hodně trenérů, kteří byli velmi vážení a měli velká jména, tak jemu nesahali ani po kolena. A neříkám to v žádném případě proto, že mě trénoval, nebo z toho důvodu, že jsme si podobní.

S trenérem Oháňkou v roce 1990 – Marek stojí vedle trenéra

Odtrénoval jsi letní přípravu. Co bylo po ní?

Celý podzim 1996 jsem chodíval hrát za béčko. My mladí, nejen já, jsme trénovali s áčkem, ale zápasy jsme hráli za béčko. Jediný, kdo dostal šanci za áčko v zápase, byl v té době Keňoš (Radim König – *pozn. aut.*), ale my ostatní jsme na svou šanci pořád čekali.

Kdo patřil do tvé party, která spolu trávila volný čas i mimo fotbal?

My mladí. Já, Ujfi, Kromec, Kovič (Radek Kováč – *pozn. aut.*), Keňoš a Štrba.

Co jste podnikali?

Tak ono zase až tak moc volného času nebylo. Kluci bydleli spolu, tak jsem za nimi občas zašel a dívali jsme se třeba na video. Kromec už měl tehdy přítelkyni, se kterou bydlel. Ujfi byl zase z Rýmařova, takže ve volném čase jezdil domů. V té době jsme se taky všichni museli věnovat i svým školám. Času tedy moc nebylo, ale jasně že jsme občas večer sedli na pivo nebo jsme mezi tréninky zašli společně na kafe. Po tom druhém tréninku už šel ale každý domů, protože toho měl plné kecky.

Co Varna, diskotéky a tak?

Za trenéra Brücknera jsme si toho až tak moc nedovolili. To už musel být zápas v sobotu a další trénink až v pondělí, abychom někam vyrazili. Moc jsme to nepřeháněli, ale zase netvrdím, že jsme byli úplně svatí.

Co bylo dál? V roce 1997?

Jednoho dne jdeme z tréninku a ve vestibulu stál Kubíček (tehdejší sportovní ředitel klubu – *pozn. aut.*). Prošel kolem mě a jen

tak mimochodem prohodil: „Jo, abych nezapomněl, od pondělí jdeš na hostování do Bohdanče.“ Takhle jsem se dozvěděl, že půjdu do druholigových Lázní Bohdaněč. Tam jsem byl půl roku, během kterého jsme vykopali ligu. Potom mi ještě dlužili peníze, o které jsem se hlásil, ale už jsem je nikdy neviděl. To tak ale ve fotbale někdy chodí...

Ovšem pomohl jsi vykopat ligu...

Hrával jsem, no. Nějakou dobu jsem byl i zraněný a pamatuju si, že jsem se do toho potom špatně dostával. V každém případě jsem dostal víc šancí, než bych v té době dostal v áčku v Olomouci. Nasbíral jsem tam cenné zkušenosti.

Kdo tehdy Lázně trénoval?

Milan Šmarda. Jeho syn Michal v té době hrával se mnou v Sigmě.

Pro tebe to vlastně bylo první odloučení od domova. Kde jsi tam bydlel?

Na hotelu v Pardubicích. Je to fakt, byl jsem poprvé mimo Olomouc a dostal jsem novou motivaci. Byl to pro mě takový svěží vítr. Neměl jsem ještě ani auto, takže jsem dojížděl vlakem. Cesta, která dnes zabere hodinu, tehdy trvala pomalu dvě hodiny.

Co ti to dalo? Naučil ses třeba větší samostatnosti?

Já si to možná ani neuvědomuju. Ale asi mi to něco dalo. Musel jsem se o sebe poprvé starat, chodit si nakupovat, připravovat si jídlo, takže asi jo. K něčemu to určitě bylo. Potom jsem se hned vrátil do Olomouce, kterou už trénoval nový trenér Milan Bokša.

To bylo zrovna léto 1997, kdy byly ty hrozné povodně. Sigma trénovala v Lutíně. Se Štrbou jsme přišli na trénink a trenér se na nás podíval se slovy: „Co tady chcete?“ – „Přišli jsme s váma trénovat,“ odpověděli jsme mu. „Tak si vezte balon a běžte si tamhle kopat,“ uzemnil nás trenér. Nakonec nás ale do mužstva začlenil. My jsme se Štrbou totiž přijeli z vojny. V době, kdy už s námi trenér ani nepočítal.

Z vojny?

Se Štrbou jsme šli na desetidenní přijímač do Liberce. Kvůli povodním nás ale převedeli do Olomouce. V Olomouci to byla síla. Na stadionu nebyly vidět ani brány, jak byla voda vysoko. Všichni čekali, že voda přijde odněkud, jenže ona přišla úplně odjinud. My jsme se ale paradoxně díky velké vodě dostali domů z vojny.

V Liberci jste tedy pobyli v zeleném jen deset dnů?

Ano. Měli jsme jen udělat přijímač. Řekli nám dokonce, že tam můžeme trénovat s nejbližším klubem od kasáren. Na to ale nebyl vůbec čas, protože jsme od rána do večera pořád něco dělali. Po deseti dnech jsme složili přísahu a valili jsme domů.

V Olomouci jste v rámci vojenské služby pomáhali při povodních?

Ne. Tady už jsme se věnovali čistě fotbalu.

Takže pro tebe celá vojna trvala jen těch deset dnů?

Jo. A to jsem z toho ještě tři dny promarodil. (*směje se*) Ležel jsem tam sám a ty tři dny pro mě byly vůbec nejhorší, protože jsem se jen díval do stropu.

Přibliž ještě poměry devadesátých let. Profesionální armáda ještě nebyla, takže jak je možné, že jsi nemusel na vojnu v plném rozsahu?

Všichni sportovci tehdy dělali jen ten příjmač. S námi tam byli boxeři, kanoisti, cyklisti, hokejisti... Po příjmači se oficiálně rozjeli do svých měst, kde se měli hlásit v Duklách, přičemž bylo povoleno mít i tréninkové jednotky.

A neoficiálně bylo de facto po vojně, že?

V podstatě ano. (*usměje se*)

Vrátil ses do Sigmy a na střídače už nebyl Karel Brückner, ale Milan Bokša, tedy typově úplně jiný trenér...

To jo. Karel Brückner byl velmi impulzivní a měl obrovskou autoritu. Když jsme to na hřišti nedělali dobře, dal nám to pořádně pocítit. Měli jsme z něj obrovský respekt. Pamatuju, jak jednou přišli Ujfi s Keňošem s nějakou vyrážkou a od doktorky měli papír, že se tři dny nesmí zpotit. Já jsem šel zrovna do prádelny pro věci a vidím, jak si stříhají před dveřmi do kanceláře trenéra. „Co děláte,“ nechápal jsem. „My se nesmíme zpotit a stříháme si, kdo to trenérovi řekne.“ Bylo léto, pětatřicet stupňů ve stínu a zrovna jsme měli hrát přípravný zápas s Trnavou. *Tak to bude zajímavý, na to se podívám*, řekl jsem si pro sebe. Nevím už, který z nich prohrál, ale myslím, že to byl Ujfi, který nakonec s obavami otevřel dveře k trenérovi. Jen slyším ten hlas: „Co je?!“ – „Trenére, my jsme vám přišli říct, že máme od doktorky potvrzení, že se nesmíme tři dny potit.“ – „Tak budete hrát tak, abyste se nezpotili! Vypadněte!“ Museli hrát a hotovo. Po zápase se na ně trenér podíval. Z obou úplně lilo. „Tak co, zpotili jste

se?“ A kluci na něj: „Ne, v pohodě...“ – „No, tak vidíte!“ *(směje se)* Bokša byl spíš takový učitel. Ten když už řekl sprosté slovo, tak ho řekl mimo, a ne přímo do očí. Aby se tě to nedotklo. To byly úplné protipóly.

Nicméně i trenér Bokša slavil úspěch. V sezoně 1997/1998 jste skončili v lize na třetím místě.

To je fakt. Já bych mu chtěl hlavně poděkovat za to, že mi dal v lize šanci. Teprve pod ním jsem začal stabilně hrávat. Byla to dobrá doba. V té době přišli do mužstva i Standa Vlček nebo Radim Kučera, se kterými jsme dodnes velcí kamarádi. Roky spolu jezdíme na ryby nebo i s našimi rodinami na společné dovolené. Máme i stejně staré děti. Zrovna minulý týden jsem byl u Kuči na chatě na běžkách. Jsme taková jedna velká rodina.

První gól za Sigmu v lize jsi dal 10. 9. 1997, symbolicky právě nováčkovi soutěže, Lázním Bohdaneč...

Je to tak. Byl jsem na ně naštvaný, že mi dlužili peníze, a v tom zápase jsem vystřídal a brzy po příchodu na hřiště jsem jim dal gól.

Mohl bys krátce vzpomenout na některé další spoluhráče? Co třeba Oldřich Machala?

To byl lídr. Kapitán a mluvčí kabiny.

Josef Mucha?

Pepa, to je hrozně hodný člověk. Vždycky každému pomohl a nad nikoho se nepovyšoval. Skvělý a skromný člověk.

Martin Vaniak?

Tak Vaňous, to byl čaroděj. Na druhou stranu gólman. Snad se neurazí, ale brankáři jsou vždy tak trochu jiní, ale jinak je to veselý kluk, který nezkaží žádnou srandu.

Martin Kotůlek?

Koťas, to byl pan stoper. Pan fotbalista. Já jsem se na všechny ty hráče chodil dívat ještě jako malý kluk, a najednou jsem s nimi seděl v šatně. Koťas je výborný kluk. Dodnes se potkáváme, jsme kamarádi.

Radek Drulák?

S Drulim jsme spolu měli nějaké problémy, protože já jsem začal hrát a on potom přestal. Cítil jsem, že má vůči mně nějakou zášť. Nakonec jsme si to na jedné závěrečné vyříkali a od té doby je to v pohodě.

Stanislav Vlček?

Vlčák. Můj kamarád, ale na hřišti velký palič. Co ten měl šanci dát gól... Byl velice rychlý, jenže potřeboval tři šance, aby dal branku. Dodnes si z něj s úsměvem utahuju.

Co takový Aleš Urbánek, v té době obrovský talent?

Urby byl vynikající fotbalista, jenže později měl bohužel jiné zájmy než fotbal... Tím si kariéru zkažil. V Sigmě tehdy byli lidé, kteří nad ním drželi ruku, protože měl obrovský talent, ale nebýt jich, skončil by daleko dřív. Je to velká škoda.

I Radek Kováč tehdy začínal, že?

Kovič, to je veselá kopa. Vydává ze sebe jen pozitivní energii. Když s námi přišel do dorostu, tak v uvozovkách neuměl kopnout do balonu, ale potom se vypracoval na velmi kvalitního hráče, který kam přišel, tam se zakrátko stal lídrem a typem, co stmeloval kabínu. To platilo i později ve Spartě.

Další mladík, Radim Kučera?

Kuča přišel z Opavy. Toho si taky dodnes dobíráme, protože tehdy přijel na stadion Fiatem Uno, u kterého mu šíleně kvičel klíňák. Vystoupil z něj, vlasy vepředu krátké, vzadu dlouhé, jak se tehdy nosily, takže každý hned věděl, že přijel fotbalista. (*směje se*) „Nazdar, hoši,“ povídá nám. To byla pecka. Bydleli jsme kousek od sebe, takže jsme byli pořád v kontaktu.

Po sezoně 1997/1998 přišly zápasy předkola poháru UEFA. Prvním soupeřem byl skotský Kilmarnock, který jste porazili dvakrát stejným výsledkem 2:0.

V jednom zápase jsem dal gól.

Přesně tak. A potom přišel tvůj nejlepší zápas proti Olympique Marseille, ve kterém jsi v remízovém zápase (2:2) dal oba góly.

To byl stěžejní zápas v mé kariéře. Marseille byla v té době velice slavným klubem. V kádru měla spoustu hvězd. My jsme se na ně před domácím plným stadionem chtěli vytáhnout. Atmosféra tehdy byla neskutečná. První gól padl tak, že mi Pepa Mucha zatáhl balon, dal mi ho pod sebe a já jsem prostřelil gólmána. Druhý jsem dal hlavou. Myslím, že byl roh a já jsem na přední tyči nadskočil a tečoval jsem to na bránu.

Jak ses cítil?

Stadion šílel a já byl v obrovské euforii. Takový příval adrenalinu jsem zažil úplně poprvé. Dát dva góly v tak důležitém zápase, to bylo něco neuvěřitelného. V té chvíli jsem si to ani neuvědomoval. Nedošlo mi to. Když se mnou mluvili po zápase novináři, ani jsem je nevnímal. Byl jsem tak nabuzený, že kdyby zápas trval tři sta minut, tak bych tam snad vydržel běhat celou tu dobu. To máš v tu chvíli tolik energie, že nechceš přestat hrát. Když zápas skončil, byl jsem taky strašně smutný. Já jsem si to tak užíval, že jsem chtěl, aby zápas ještě pokračoval dál.

Nejlepší střeleckou sezonu jsi prožil v letech 1998/1999. Byl jsi nejlepším kanonýrem týmu, když jsi dal devět branek.

Mám pocit, že jsem vždycky spíš na góly nahrával, než že bych je dával. Samozřejmě že když jsem hrával na hrotu, tak se ode mě branky očekávaly, ale nikdy jsem nebyl výrazný střelec. Snad jen v Baníku se mi povedlo dát branek víc. Ale jinak jsem je spíš připravoval.

Když to shrneme, tvým nejlepším momentem během tohoto angažmá v Sigmě byl právě zápas v předkole poháru UEFA proti Marseille. Souhlasíš?

Určitě. A byl to i jeden z mých nejlepších zápasů v kariéře vůbec. Navíc mi pomohl hodně se zviditelnit. Dobře jsem v té době ještě hrával i v reprezentaci za jednadvacítku. Někdo mi svého času dokonce vyčítal, že v reprezentaci hraju líp než v klubu.

Reprezentace do 21 let a na její střídače trenér Karel Brückner... Jak na tuto etapu vzpomínáš?

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.